

Γ. Σουρή, Ρωμ., ἀρ. 283. 2) Γο υ ρ γ ο ύ ρ α 2, τὸ ὄπ. βλ., Λεξ. Πρω. 3) Ὁ τονθορυσμός τῆς γαλῆς Πελοπν. (Βαμβασκ.): Ν' ἀκούω τὸ βραχνό γουργουλήτὸ τῆς γάττας. Συνών. ροχαλητό, χαρχαλητό.

γουργούρι τό, Ἀμοργ. Ζάκ. Καππ. (Ἀνακ. Δίλ. Μισθ. Συνασσ. Σίλατ. Φάρασ. Φερτ. Φλογ.) Κάρπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. (Σητ.) Κύθηρ. Κύθν. Λευκ. (Φτερν.) Λυκαον. (Σίλ.) Πελοπν. (Βαλτεσιν. Ἡλ. Κάμπος Λακων. Κερπιν.) Πόντ. (Ἰνέπ.) Προπ. (Κύζ.) Ρόδ. Τῆλ. — Λεξ. Δημητρ. γουργούρ' Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον. Δίλ. Μισθ. Φερτ.) Πόντ. (Χαλδ.) Τσακων. (Χαβουτσ.) γουργούλι' Ἀθῆν. Αἰγιν. Ἡπ. (Δρόβιαν.) Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Βλαστ. 287 γουργούλ' Ἡπ. (Πλάκ.) Θράκ. (Κασταν.) Μακεδ. (Καστορ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Φθιώτ. Φωκ.) κουρκούρι Πόντ. (Ἰνέπ.) κουρκούρ' Καππ. (Φλογ.) κουργούρ' Καππ. (Σίλατ.) Πόντ. γκουρκούρ' Καππ. (Σίλατ. Φάρασ.) Προπ. (Πάνορμ.) γκουργκούρ' Καππ. (Ἀνακ. Φερτ.) γκουργκούλ' Μακεδ. (Καστορ. Κοζ.) γουρκούλ' Θράκ. (Κεσάν. Τσακίλ.) γουρ-γούρ' Θεσσ. (Καλαμπάκ.) γουργούλι' Καππ. (Γούρτον.) ὄουρ-γούρι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γουργουρί Ἡπ. (Χιμάρ.) γαργούλι' Ἀθῆν. Πελοπν. (Μεσσην.)

Λέξεις ἠχομιμητική. Κατὰ τὸν G. Meyer, Neugr. Stud. 3, 20 ἐκ τοῦ Λατίν. *gurgulio*.

1) Γο υ ρ γ ο ύ ρ α 1, τὸ ὄπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών., Τσακων. (Χαβουτσ.) 2) Ὁ λάρυγξ, ὁ φάρυγξ, ὁ λαιμός Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Γούρτον. Δίλ. Μισθ. Συνασσ. Φάρασ. Φερτ. Φλογ.) Κάρπ. Κεφαλλ. Λυκαον. (Σίλ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Ἰνέπ.) Ρόδ. — Λεξ. Δημητρ.: Πόνεσεν τὸ γουργούρι τ' Ἀνακ. Τὸ κουρκούρ' μ' σιλατᾶ (ὁ λαιμός μου πονεῖ) Φλογ. Κρέμανάν τα σά κουρκούρια τ' νε (τὰ ἐκρέμων εἰς τὸν λαιμόν τους) αὐτόθ. Ὁ χοῖρος μας ἔχει τὸ ὄουργούρι δοῦ λαιμοῦ δου φραμένο Ἀπύρανθ. Ἀμην εἰ ὄουργούμενος κανεῖς, βραχνησμένος, λένε πὺς τὸ ὄουργούρι δοῦ λαιμοῦ δοῦ ναι φραμένο αὐτόθ. || Φρ. Θὰ σοῦ κόψω τὸ γουργούρι (ἀπειλή) Κεφαλλ. Συνών. φρ. Θὰ σοῦ κόψω τὸ λαρόγγι. Ἐν-νοιξεν δὲ γουργούριν δου (ἤνοιξεν ἡ ὄρεξις του) Ρόδ. Ἀ μὰ γουργούρ' ἔχ' ᾶ (πόσον λαίμαργος εἶναι) Ἀραβάν. Συνών. γο υ ρ γ ο ύ ρ α 4, γο υ ρ γ ο υ ρ ᾶ κ ι 2, γο υ ρ γ ο υ ρ α ς 3. β) Αἱ ἀμυγδαλαὶ τοῦ λαιμοῦ Καππ. (Μισθ.): Προὔστην τοῦ γουργούρι τ'. γ) Γο υ ρ γ ο υ ρ α ς 4β, τὸ ὄπ. βλ., Ζάκ. Κεφαλλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Νὰ βάλω θέλω τὸ χέρι μου νὰ σὲ πιάσω καὶ νὰ δακιάσω τὸ ὄουργούρι δοῦ λαιμοῦ σου Ἀπύρανθ. δ) Ὁ στόμαχος, ἡ κοιλία Ἀθῆν. Αἰγιν. Κρήτ. (Σητ.) Κύθηρ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μεσσην.) Πόντ. (Ἰνέπ.) Τῆλ.: Δὲ χορταίνει τὸ γουργούρι δου ὅσο κι ᾶ βιῇ Σητ. || Παροιμ.

Ἄς γεμίση τὸ γουργούλι κι ᾶς κοπῇ τὸ ποδαράκι (ἐπὶ λαίμαργων, οἱ ὅποιοι ἀδιαφοροῦν διὰ τὸ ἀποτελέσματα τῆς λαίμαργίας των) Ἀθῆν. Αἰγιν. Μεσσην. Ἄς χαρῇ γουργούρι κι ᾶς κοπῇ κεφάλι (συνών. μὲ τὴν προηγουμ.) Ἰνέπ. Κύθηρ. Κύθν. Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγ. καὶ ἀλλαχοῦ. Συνών. παροιμ. Ἄς χαρῇ ἡ γο υ ρ γ ᾶ ρ α κ ι ᾶς κοπῇ ἡ πο δ ᾶ ρ α. 3) Γο υ ρ γ ο ύ ρ α 2β, τὸ ὄπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών., Ἀθῆν. Ἀμοργ. Ζάκ. Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Θράκ. (Κασταν. Κεσάν. Τσακίλ.) Μακεδ. (Καστορ. Κοζ.) Πόντ. (Ἰνέπ. Χαλδ.) Προπ. (Κύζ. Πάνορμ.) — Λεξ. Βλαστ. 287: Δῶσ' τὸ γουρκούλ' νὰ πιῶ λίγο νεράκι Τσακίλ. Ἐπεσε τὸ γουρκούλ' καὶ τσακίστηκε ὁ λαιμός τ' αὐτόθ. Φέρι μ' τοῦ γουργούλ' νὰ πιῶ νερό. Καστορ. 4) Ὁ στρογγυλὸς κλειστός ἀλλὰ μετὰ σχισμῶν κωδωνίσκος, ὁ κρεμασμένος εἰς τὸ θυμιατὸν τοῦ ἱερέως ἢ εἰς τὸν λαιμόν

τῶν αἰγοπροβάτων ἢ ἄλλων ζώων Ἡπ. (Δρόβιαν. Χιμάρ.) Πελοπν. (Βαλτεσιν. Ἡλ. Κερπιν.) Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.): Κρέμασε τὸ γουργουρί τοῦ ἀρίου γιὰ νὰ τ' ἀκούμε Χιμάρ. Συνών. β ρ ο ν τ α λ ῖ δ ι 1. β) Σφαιρικός κωδωνίσκος χρησιμοποιοῦμενος ὡς παίγνιον νηπίων Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) Συνών. β ρ ο ν τ α λ ῖ δ ι 2, κ ο υ δ ο υ ν ῖ σ τ ρ α. 5) Αἱ φθοῖαι τῶν ζώων Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) 6) Παίγνιον ἀπὸ δύο καρύδια, ἐξ ὧν τὸ ἐν περιστρέφεται διὰ νήματος περὶ ἄξονα διερχόμενον διὰ τοῦ ἐτέρου, τὸ ὅποιον εἶναι κοῖλον καὶ οὕτως παράγεται ἤχος Πόντ. (Ἰνέπ.) Συνών. γο υ ρ γ ο υ ρ α ς 13γ. 7) Τὸ αὐτοκίνητον εἰς τὴν συνθηματ. γλῶσσαν κτιστῶν Ἡπ. (Πλάκ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γουργούρια Χίος καὶ Γουργούλ' Μακεδ. (Καστορ.)

γουργουριάζω Ἀνδρ. Χίος.

Ἐκ τοῦ οὗς. γο υ ρ γ ο ύ ρ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. — ῖ ᾶ ζ ω.

1) Παράγω βορβορυγμὸν Χίος: Ἡ κοιλία μου γουργουριάζει. 2) Ἄντερά μου γουργουριάζουν. Συνών. γο υ ρ γ ο υ ρ ῖ ζ ω 1. 2) Πνίγω Ἀνδρ.: Θὰ τὸ γουργουριάσω τὸ παιδί.

γουργουριανὸς ὁ, ἀμάρτ. γουργουλιανὸς Ζάκ. γουρ-γουλιᾶνος Ἡπ. — Λεξ. Αἰν. γουρλιᾶνος Λεξ. Βλαστ. 424.

Λέξεις ἠχομιμητική, ἐκ τοῦ γο υ ρ γ ο υ ρ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. — ῖ ᾶ ρ ὶ ζ ω.

1) Τὸ πτηνὸν Μέροψ ὁ μελισσοφάγος (Merops apiaster) τῆς οἰκογ. τῶν Μεροπιδῶν (Meropidae) Ζάκ. Συνών. β ο υ ρ γ α ρ ῖ τ σ α 2, β ο υ λ γ α ρ ὀ π ο υ λ λ ο, Β ο υ ρ γ α ρ ο ς 5, μ ε λ ι σ σ ᾶ ς, μ ε λ ι σ σ ο υ ρ γ ὀ ς. 2) Εἶδος νήσσης Ἡπ. — Λεξ. Αἰν. Βλαστ.

γουργουριδάκι τό, ἀμάρτ. γουργουλιδάτσι Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γο υ ρ γ ο υ ρ ῖ δ ι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. — ᾶ κ ι.

Τὸ χρυσοῦν ποικίλμα χρυσῆς φούντας ἢ χρυσοπλέκτων δαντελλῶν.

γουργουρίδι τό, ἀμάρτ. γουργουλίδι Στερελλ. (Παρνασσ.) γουργουλίδ' Εὐβ. (Ἀκρ. κ. ᾶ.) γουργουλίδιον Γ. Σουρή, Ρωμ., ἀρ. 71 καὶ 316.

Ἐκ τοῦ οὗς. γο υ ρ γ ο ύ ρ ι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. — ῖ δ ι.

1) Μικρὸς σφαιρικός κωδωνίσκος φέρων μικρὰν σχισμὴν καὶ περιέχων μεταλλικὸν βόλον, διὰ τῆς μετακινήσεως τοῦ ὁποίου παράγεται ἑλαφρὸς ἤχος. Κρεμάται συνήθως ἐκ τοῦ λαιμοῦ τῶν ἀρνίων ἐνθ' ἄν. Συνών. β ρ ο ν τ α λ ῖ δ ι, β ρ ο ν τ α ρ ᾶ κ ι, κ υ π ρ ᾶ κ ι. 2) Ὁ ναργιλὲς Γ. Σουρή, ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Κοιμᾷτ' ἐδῶ μακάριος ὁ κάθε Σνβαρίτης

καὶ μ' ἓνα γουργουλίδιον σκοτώνει τὴ βραδιά του

Γ. Σουρή, ἐνθ' ἄν., ἀρ. 71 Μὲ τὸν καφέ τὸν καίμακλῃ καὶ μὲ τὸ γουργουλίδιον Γ. Σουρή, ἐνθ' ἄν., ἀρ. 316.

γουργουρίζω κοιν. καὶ Καππ. (Συνασσ.) Πόντ. (Ἰνέπ. Οἶν. Ὁφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) γουργουρίζον Λέσβ. Μακεδ. (Μελέν.) Σάμ. γουργουρίτζω Σύμ. γουργουρίζω Ἰμα Τσακων. (Χαβουτσ.) γουργουρίζουρ ἐνι Τσακων. (Πραστ.) γουργουρίζουρ ἐνι Τσακων. (Πραστ.) γουργουρίζω Ἀδραμ. Ἰων. (Ἐφεσ.) Κρήτ. Κύθηρ. Κύπρ. Μέγαρ. Πάρ. Πελοπν. (Λακων. Μεσσην.) Προπ. (Ἀρτάκ.) — Ν. Ἐστ. 16 (1934), 60 — Λεξ. Ψύλλ. Δημητρ. γουργουλ-ρίζω Κύπρ.

γουργουρίζου Εὐβ. (Βρύσ. Κύμ. Ὁξύλιθ. Ὀρ.) Λέσβ. Μακεδ. (Βλάστ. Δοξάτ. Πεντάπολ.) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) ὀουργουρίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γοργουρίζω Ἡπ. Πόντ. (Κερασ.) — Κ. Οἰκονόμ., Δοκίμ. 3, 251 γουργουρίζου Θεσσ. Κυδων. Μακεδ. (Βλάστ. Δρυμ. Νιγρίτ.) γουργουρίζω Ἡπ. Θεσσ. γουργουρίζου Κυδων. Μακεδ. (Βλάστ.) γουργουρίζω Ἡπ. Κύπρ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Τραπ.) γουργουρίζω Κύπρ. γουργουρίζω Ἰων. (Κρήν.) Χίος — Γ. Σουρῆ, Ἀπαντ., σ. 101 γουργουρίζω Ἡπ. (Ξηροβούν.) Κέρκ. γουργουρίζω Πελοπν. (Καλάβρυτ. Τρίκκ.) γουργουρίζω Πελοπν. (Γαργαλ.) γουργουρίζω Ἡπ. (Ξηροβούν.) γουργουρίζω Λυκ. (Λιβύσσ.) γουργουρίζω Λεξ. Ἡπίτ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ῖ ω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ῖ ζ ω.

1) Παράγω βορβορυγμούς, ἐπὶ τῶν ἐντέρων ἢ τῆς κοιλίας ἔνεκα πείνης ἢ παθήσεως ἢ μετακινήσεως ὑγρῶν ἢ ἀερίων κοιν. καὶ Καππ. (Συνασσ.) Πόντ. (Οἶν. Ὀφ. Χαλδ.) Τσακων. (Χαβουτσ. κ. ἀ.): Γουργουρίζουν τ' ἄντερά μου. Γουργουρίζει ἡ κοιλιά μου κοιν. Τ' ἄντερά μου γουργουρίζουσι ἀπὸ τῆς βείνας Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Μὲ γουργουλάει ἡ τδιουλιά μου Πελοπν. (Τρίκκ.) Τσ' εἶνι γουργουρίζα εἶτρον ἂ φούκα ντι; (τί γουργουρίζει ἔτσι ἡ κοιλία σου;) Τσακων. Τ' ἄντερά μου πολὺ γουργουρίζ' ντα Χαβουτσ. Γουργουρίζ' ἡ τσ'λιά τ' Κυδων. Γουργουρίζου δὰ κούφη μου (= ἡ κοιλία μου) Σύμ. Τ' ἐντέρῳ μ' γουργουρίζ' νε Χαλδ. Στρώσε τραπέζι νὰ βάλω μιὰ χαφιὰ 'ς τὸ στόμα, γιατί μὲ γουργουρίζουν τ' ἄντερά μου Πελοπν. (Αἰγιαλ.) Κουργουρίζει ἡ κοιλιά του 'πὺν τὴν πείνα Κύπρ. Γουργουρίζ' ἡ κοιλιά μου Χίος. Γουργουρίζ' ἡ βούζα μ' (= κοιλία μου) Μακεδ. (Δρυμ.) Ἐμεῖς προσπαθοῦμε νὰ βάζουμε 'ς τὸ στόμα μας, γιὰ νὰ τὰ ρίχνῃ 'ς τὴν κοιλιά μας πὺν ὅλο γουργουρίζει Δ. Βουτυρ., Ἐπανάστ. ζώων, 251 || Παροιμ.

Τοῦ γιλέκ' ἄς γυαλίξ' | τσ' ἡ τσοιλιά ἄς γουργουλίξ' (ἐπὶ τῶν ἐνδιαφερομένων μόνον διὰ τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν καὶ ὄχι διὰ τὴν καλὴν διατροφήν των) Λέσβ. || Ποιήμ.

Ἐδῶ ὅλοι κυνηγοῦνε μὲ τουφέκι τὸν παρᾶ καὶ ὀλοένα τ' ἄντερό τους ἀπ' τὴν πείνα γουργουρίζ' Γ. Σουρῆς, ἔνθ' ἀν., σ. 101.

Καὶ ἡ δική μου ἡ κοιλιά θαρρῶ πὺς γουργουρίζει, δὲν ἔχω διόλου ὄρεξη κ' ἐγὼ νὰ τὰ κορδῶσω Γ. Σουρῆς, ἔνθ' ἀν., σ. 154. Διὰ τὴν σημ. πβ. Ἀριστοφ., Νεφ., στ. 386 - 387 ἀῖδη ζωμοῦ Παναθηναίους ἐμπλησθεῖς εἴτ' ἐταράχθης | τὴν γαστέρα, καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησεν». Συνών. ἀ ν τ ε ρ ο - δ ῖ α λ ὦ ν ω Α2, β ο υ ρ β ο υ λ α κ ῖ ἄ ζ ω 1, β ο υ ρ β ο υ λ α κ ῶ 3, β ο υ ρ β ο υ ρ ὕ ζ ω 1, κ α κ κ α ρ ῖ ζ ω. 2) Κάμνω γαργαρισμόν, ἀνακογχυλιάζω οἶονδῆποτε ὑγρὸν εἰς τὸ στόμα ἢ εἰς τὸν φάρυγγα πρὸς καθαρισμόν ἢ θεραπείαν αὐτῶν Εὐβ. (Ὀρ.) Ἰων. (Σμύρν.) Κρήτ. (Νεάπ.) — Λεξ. Πόππλετ. Δημητρ.: Φτύσε τὸ νερό, γιατί δὲν μπορῶ νὰ σ' ἀκούω νὰ γουργουρίζῃς τόση ὥρα Σμύρν. Γουργούρισε τὸ φάρμακο στὸ στόμα σου κ' ὕστερα φτύξε το νὰ μὴν τὸ καταπιῇς Νεάπ. Συνών. γ α ρ γ α ρ ῖ ζ ω (I) 1. β) Καταπίνω κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε τὸ κατερχόμενον διὰ τοῦ φάρυγγος ὑγρὸν νὰ παράγῃ ἤχον Κρήτ.: Ἄσμ.

Καλὰ τὸ πίνω τὸ κρασί, καλὰ τὸ γουργουρίζω καὶ ἄμα μοῦ 'ποῦνε γιὰ δουλειά, δελόγο μουρμουρίζω (δελόγο = ἀμέσως). γ) Ἀναδεύω, ἀναταράσσω, ἡ σημασία ἐκ τοῦ κατὰ τὴν ἀνακίνησιν τοῦ ὑγροῦ παραγομένου ἤχου Ἡπ. (Ξηροβούν.) Λέσβ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ὁ χοῖρος θὰ τὸ

οουργουρίσῃ τ' ἀπόπλυμα νὰ τὸ πιῇ Ἀπύρανθ. δ) Ὁμιλῶ διὰ ἤχου ὁμοίου πρὸς γαργαρισμόν, ἰδίᾳ πρὸς νήπια εἰς ἐνδειξιν θωπείας Α. Ρουμελ. (Καρ.): Ἄσμ.

Μόνο γυρεύω παιδὶ ἀπὸ καρδιά
νὰ τὸ βυζάζω, νὰ τὸ κουνήσω,
νὰ τὸ γουργουρίζω καὶ νὰ μὲ γουργουρίξῃ

(παιδὶ ἀπὸ καρδιά = γνήσιον, ὄχι θετόν). Συνών. γ α ρ γ α ρ ῖ ζ ω (I) γ. ε) Ψελλίζω, ἐπὶ βρεφῶν κατὰ τὴν περίοδον τῆς πρώτης ἀποπείρας πρὸς ὁμιλίαν Θήρ. στ) Ρέγγω ἀπὸ δύσπνοιαν Πόντ. (Ἰνέπ. Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) 3) Κρώζω, ἐπὶ ἄρρενος περιστερᾶς ἢ ἰνδικῆς ὄρνιθος ἢ τρυγόνος διὰ τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἤχου Θράκ. Κυκλ. Κύπρ. Μακεδ. (Νιγρίτ.) Μέγαρ. Μῆλ. Τσακων. (Πραστ.) — Κ. Οἰκονόμ., Δοκίμ. 3, 388—Ν. Ἐστ. 16(1934), 600 καὶ 25 (1939), 384: Τὸ περιστέρι κόνεψε 'πὰ 'ς ἓνα δέντρο τοῦ κήπου καὶ γουργούριζε Θράκ. Ἀμα τὰ περιστέρια γουργουρίζουν, ὁ καιρὸς θὰ κακοσυνέψῃ Μῆλ. Ὁ βοῦτος γουργουρίζει (βοῦτος = γοῦτος = ἄρρην περιστερὰ) Μέγαρ. Τὰ πεξι-στέξα εἶνι γουργουξίζονται ἀπὸ τὰ νιούτα τοῦ Θεοῦ (τὰ περιστέρια γουργουρίζουν ἀπὸ τὴν νύκτα τοῦ Θεοῦ) Πραστ. Ὁ γάλλος κουργουλίξαι Κύπρ. Ξελαργυρίζονταν οἱ χῆνες κ' οἱ κοῦρκοι γουργουλίξανε Ν. Ἐστ. 16 (1934), 600. Δὲν εἶναι καμωμένος ὁ ἄντρας νὰ γουργουρίξῃ ἐρωτικὰ σὰν περισσότερος αὐτόθ. 25 (1939), 384. 4) Παράγω διακεκομμένον ὑπόκωφον ἤχον, γ ο υ ρ γ ο υ ρ ῖ τ ὶ, ἐπὶ στενωλαίμων ἀγγείων κατὰ τὴν ἐκροὴν καὶ εἰσροὴν ὑγρῶν ἐκ τοῦ στομίου αὐτῶν Ἀδραμ. Λέσβ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Λεξ. Δημητρ.: Κατάλαβα πὺς ἤπινε νερὸ γιὰτὶ ἤκ'σα νὰ γουργουλίξ' ἡ γούργουλα Λέσβ. Ὀουργουρίζει τὸ φλασκὶ καὶ ἀξάνοι νὰ μὴ 'εμίση καὶ χυθῇ τὸ κρασί (ἀξάνοις = ξάνοιγε, κοίταζε, πρόσσεχε) Ἀπύρανθ. 5) Κροτῶ, παράγω θόρυβον ὁμοιον πρὸς γουργουρισμόν Ἰων. (Κρήν.) Μέγαρ.: Ὁ ἀνεμόμυλος γουργουρίζει καὶ ἀλέθει Μέγαρ. || Ἄσμ.

Ἀλλοίμονο, μαῦρος καπνός, πὺν γουργουρεῖ καὶ βγαίνει, ἀπὸ τὰ φύλλα τσῆς καρδιάς καὶ πάλι μέσα μπαίνει Κρήν. 6) Ἐκβράζω, οἶονε μετὰ γουργουρίζοντος παφλασμοῦ ἀπορρίπτω, ἐπὶ θαλάσσης Ἰων. (Κρήν.): Ἡ θάλασσα νὰ σὲ γουργουρήσῃ (ἀρά νὰ πνιγῇ καὶ ἡ θάλασσα νὰ σὲ ἐκβράσῃ). β) Οὐραδίζω, προωθῶ λέμβον δι' οὐραδίου Λεξ. Δημητρ. 7) Ψιθυρίζω Λυκ. (Λιβύσσ.) 8) Διαδίδω περὶ τινος φήμην κακὴν, διαθρυλῶ, δυσφημῶ Σάμ.: Τὸν γουργουρίζανε καὶ αὐτὸν (διέδωσαν περὶ αὐτοῦ ὅτι ἔπαθεν κακὸν τι). 9) Παρορμῶ, κεντῶ τὴν ἐπιθυμίαν τινὸς Ἡπ. Πελοπν. (Μαν.): Τί σὲ γοργουρίζ' καὶ δὲν κάθεσαι φρόνιμα; Ἡπ. Ἐχει καὶ αὐτὸς κάτεια δεκάρα καὶ τοῦ κουργουρίζει (ἔχει καὶ αὐτὸς κάποια δεκάρα καὶ θέλει νὰ τὴν ἐξοδεύσῃ) Μάν. Συνών. γ α ρ γ α λ ῖ ζ ω Β1. β) Δίδω αἰτίαν εἰς ἄλλον νὰ ἀνησυχῇ Κέρκ. 10) Αἰσθάνομαι γαργαλισμόν Ἡπ.: Παροιμ.

Ἄλλοῦ μὲ κρούεις καλόγερε καὶ ἄλλοῦ μὲ γουργουράει (πρὸς τοὺς ἀδυνατοῦντας νὰ ἐννοήσωσιν ἐπιθυμίαν τινὰ ἡμῶν, τὴν ὁποίαν ἢ δὲν πρέπει ἢ δὲν θέλομεν νὰ ἐκφράσωμεν σαφῶς καὶ γενικώτερον ἐπὶ ἀστόχου ἐνεργείας ἢ παραμυθίας). β) Σφύζω, ἐξάπτομαι Κρήτ.: Ἀπὸ τῆς μαλῖα πὺν κάναμε γουργουρίζει τὸ αἷμα μου (μαλῖα = φιλονικία). Τὸ αἷμα μου γουργουρίζει ἐκεῖ πὺν τῇ θωρῶ. Συνών. φρ. Β ρ ἄ ζ ε ἰ τ ὸ α ἰ μ α μ ο υ. Μ ο ὕ ἄ ν ε β α ἰ ν ε ἰ τ ὸ α ἰ μ α 'ς τ ὸ κ ε φ ἄ λ ι.

γουργουρίκι τό, ἀμάρτ. οουργουρίκια τά, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γουργουλίτθα Πόντ. (Σάντ.)

